

τεθῶσιν αἴφνης καθ' ἡμῶν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ξίφη τὰ ὅποια θὰ ἔχωσι κεκρυμμένα ὑπὸ τὸν χιτῶνά των ἢ ὑπὸ τοὺς κλάδους. Σκοπεύουν ν' ἀρχίσουν τὴν ἐπίθεσιν, ἀμα δοθῇ τὸ σημεῖον, ὅτι ὁ χορὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παρθένων ἔφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Διότι πρέπει ὅλοι νὰ ἦνε ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν ἀπὸ τὰς οἰκίας των, διὰ νὰ μὴ προφθάσωσι νὰ ὀπλισθῶσι. Διὰ νὰ μὴ φανῶμεν λοιπόν, ὅτι πράττομεν ἡμεῖς ἀδικίαν ἐκ τῶν προτέρων ἐπιπλήττοντες αὐτοὺς καὶ τιμωροῦντες, πρέπει νὰ ἐμφανισθῶμεν εἰς τὴν πομπὴν ἐπίσης μὲ κεκρυμμένα ὄπλα καὶ ἅμα ὡς ἡ πομπὴ τεθῇ εἰς κίνησιν νὰ ἐπιτεθῶμεν κατὰ τῶν ἐπιβούλων ἐχθρῶν καὶ ἅμα ὡς ἴδωμεν, ὅτι φέρουσιν ὄπλα, νὰ τοὺς συλλάβωμεν καὶ ἢ νὰ τοὺς τιμωρήσωμεν ὡς ἀσεβεῖς, ἢ νὰ τοὺς ἐξορίσωμεν ὡς ταραχοποιούς. Τότε δὲ θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀρχίσωμεν τὸ μέγα ἡμῶν νομοθετικὸν ἔργον. Διὰ νὰ μὴ εὐρίσκεται τις ἐνοχλῶν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ καὶ διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῶσι τοιαῦτα ἐγχειρήματα, θὰ προτείνω εἰς τὴν συνέλευσιν τὴν ἐπαύριον τῆς ἑορτῆς νὰ ἐξορισθῇ ἐπὶ δεκαετίαν τῆς Μιτυλήνης ἀνευ ἐξαίρεσεως ὅλη ἡ τάξις τῶν εὐπατριδῶν. Συμφωνεῖτε πρὸς τὰς ἰδέας μου ταύτας, ἢ ὑπάρχει τις μεταξὺ ὑμῶν ἔχων καλλίτερόν τι νὰ προτείνῃ;"

Τότε ἀνέστη ὁ Χοίριλος, ὁ νεώτατος τῶν παρευστῶτων ἀνδρῶν καὶ ὁ πλουσιώτατος συγχρόνως, τοῦ ὁποίου τὰ πλοῖα ἔφθασαν μέχρι Φοινίκης καὶ ἔφερον ἐκεῖθεν μεγάλα φορτία βαρυτίμου πορφύρας.

„Ἄνδρες Μιτυληναῖοι! Εἶμαι ἐναντίος τόσων αὐστηρῶν μέτρων, τὰ ὅποια μέλλουν νὰ πλήξουν καὶ τόσους ἀθώους. Ἐὰν ἀποπλανημένοι τινὲς νεανῖαι φέρονται προδοτικῶς, αὐτοὶ μόνοι πρέπει νὰ τιμωρηθῶσι καί, ἐν ἀνάγκῃ μάλιστα, παραδειγματικῶ τῷ τρόπῳ. Ἀλλὰ τίς πλέον φοβεῖται μὴ οἱ εὐπατρίδαι ἀνατρέψωσι τὰς ἀρχάς μας; Μήπως ἔχει ἐπιρροὴν τινα; Δὲν εἶνε ἀδύνατος καὶ ἀσθενὴς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν; Δι' αὐτὸ ψηφίζω κατὰ τῆς ἐξορίας ὅλων τῶν εὐγενῶν, ἀλλὰ προτείνω τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων.“

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὸ πρόσωπον τοῦ Πιπτακοῦ κατέστη πορφυροῦν, ἐγερθεὶς δὲ εἶπεν ἐντόνως τὰ ἑξῆς:

„Ὅλοι μαζῇ εἶνε ἐνοχοὶ οἱ εὐγενεῖς, ταρασσούν τὴν γαλήνην καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ λαοῦ καὶ οὐδὲν ἄλλο ποθοῦσι, παρὰ ταραχὰς καὶ ἀναστατώσεις δι' ὧν νὰ κερδήσωσι δύναμιν καὶ νὰ μᾶς κάμωσι πάλιν δούλους των. Τὸν λαὸν δὲν ἐκτιμῶσιν οὔτε κἂν τόσον, ὅσον ἐκτιμῶσι τὸν ὀπλισμὸν, τὸν ὁποῖον φέρουσιν, ἢ τὸν ἵππον, τὸν ὁποῖον ἀναβαίνουνσι! Πρέπει τέλος νὰ σὰς εἰπῶ τί σήμερον ἀκόμη διεπράχθη ὑπ' αὐτῶν; Ἡ Ἡριννα, ἡ νεαρὰ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ἐλεγεῖα εἶνε εἰς ὅλων τὰ στόματα, εἶνε νεκρά, διότι τὴν ἠπάτησεν ὁ Ἄλκαϊος καὶ ἐπαισχύντως τὴν ἐγκατέλειψεν, ἢ Ἀνδρομέδα ἀπηγγόνισθη, ἐπίσης καὶ αὐτὴ ἐρωμένη τοῦ Ἄλκαϊου, καὶ ἡ Μνησιδίκη, ἡ ἀτυχὴς μνηστὴ μου, ἐδηλητηριάσθη ὑπὸ τῆς Ἀνδρομέδας.“

(ἔπειτα συνέχεια.)

1. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ (ἐν σελ. 113).

2. ΕΑΡΙΝΗ ΕΣΠΕΡΑ. Εἰκὼν ὑπὸ J. R. Wehle (ἐν σελ. 117). Ὁ ποιμὴν παίξει ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ τὸ ἄσμά του, ἀπὸ μακρὰν ἀκούεται ἀκόμη ὁ κρότος τουφεκίου, τὰ δάση ψιθυρίζουν σιγαλὰ καὶ τὰ ποτάμια κελαρρίζουν εἰς τὰ βράθια τῶν ἀγρῶν· μόνον ὀπισθεν μεμακρυσμένου λόφου λάμπει ἀσθενῶς τὸ φῶς τοῦ δύοντος ἡλίου. Ὡ νὰ εἶχον πτέρὰ, νὰ πετάξω ἐκεῖ μέσα! (Πεζὴ μετάφρασις τοῦ ἐν τῇ εἰκόνι γερμ. ποιήματος.)

3. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ. Εἰκὼν ὑπὸ J. Morena (ἐν σελ. 121). Ἡ καταιγὶς παρήλθεν αἱ μέλαιναί καὶ ζοφεραὶ νεφέλαι, αἵτινες πρὸ μικροῦ ἐκάλυπτον τὴν πεδιάδα καὶ καθίστων τὴν ἀτμοσφαιρὰν πνιγηράν, κατέσβεσαν τὴν δίσκον τῶν δασῶν εἰς ἄφθονον βροχὴν διαλυθεῖσαι· ὁ οὐρανὸς κατέστη πάλιν αἴθριος καὶ κυανοῦς· εἰς τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ψιθυρίζουσιν αἱ αὔραι καὶ σκορπίζουσι τῶν βοτανῶν τὴν ἀρωματικὴν ὀσμὴν· αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων τρέμουσι καὶ οἱ θάμνοι φρικιῶσιν εἰς τῶν αὐρῶν τὰς ἐλαφρὰς θωπείας· εὐρέως ἀγκοῦται ὁ ῥυαξ ἐν τῇ κοιλάδι καὶ μύριαί ζωσαὶ πηγαὶ σπεύδουσι πρὸς αὐτὸν ἐκ τῶν πέριξ μὲ γοργὰ καὶ κελαρρίζοντα κύματα. Πανταχόθεν ἐγείρεται ἡ βαλσαμώδης πνοὴ καὶ ἡ δίσκα πρᾶννεται εἰς ἀέναα ῥεύματα.

4. Η ΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΑΣ. Εἰκὼν ὑπὸ R. Linderum (ἐν σελ. 124). Παρὰ τῷ λίκνῳ τοῦ τέκνου τῆς καθήται ὀπλισμένη ἡ νεαρὰ σύζυγος μαυροβουνοῦ ἥρωος, μακρὰν αὐτῆς μαχομένου. Ἡ γυῖς εἶνε σκοτεινὴ καὶ θυελλώδης καὶ μόλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πλανᾶται ἀνά τὰ πυκνὰ στίφη τῶν δινοφερῶν νεφελῶν ἢ ἀστραπή. Τὸ ἀνίσυχον βλέμμα στρέφουσα πρὸς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς περιμένει μετ' ἀδήμονος ἀγωνίας νὰ ἴδῃ τὸν πεφιλημένον σύζυγον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς μάχης, ὅπως περιπτυχθῇ αὐτὸν καὶ πρᾶννῃ τὰ ἀλγῆ τοῦ τολμήρου ἥρωος μὲ τῶν φιλημάτων τῆς τὴν φλόγα καὶ καταπαύση τοῦ ἀνδρείου μαχητοῦ, τοῦ προσφιλοῦς συζύγου τὸ ἐκ τῶν πληγῶν ἀναπιδύον αἷμα. Ἄλλ' ὁ ἥρωος δὲν φαίνεται καὶ ἡ βραδύτης τοῦ αὐτῆ ἐπιτείνει τὴν ἀπελπιστικὴν ἀγωνίαν τῆς· ὦ, ἀν δὲν τὴν ἐκράτει δέσμιον ἢ πρὸς τὸ τέκνον στοργή, ἀν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀφήσῃ μόνον ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς καὶ νὰ δρῆσῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν πυρετώδη μάχην, πόσον γλυκύτερος θὰ ἦτο ὁ ἀγὼν παρὰ τῷ πλευρῷ τοῦ ἀνδρειοτάτου μεταξὺ τῶν γενναίων μαχητῶν, πόσον γλυκύτερος ὁ θάνατος αὐτὸς τῆς παρουσίας ἀγωνίας!

5. Η ΝΕΑ ΓΕΦΥΡΑ Η ΖΕΥΓΝΥΟΥΣΙΑ ΤΟΝ ΔΟΥΡΟΝ ΠΑΡΑ Τῷ ΟΠΟΡΤῷ (ἐν σελ. 128).